

БОРБА®

Батак – историческата църква-костница “Св. Неделя”

В знак на почит Българската православна църква канонизира за светци-мъченици жертвите на баташкото клане, извършено на 3, 4 и 5 май 1876 г. В църквата “Св. Неделя” в Батак.

Църквата “Св. Неделя” и костницата

В Батак през май 1876 г. се състояла кървавата трагедия, разтърсила цяла Европа: след двуседмична битка с огромна турска войска, от шестхилядното население на Батак, оцелели само хиляда души. Селото било изгорено до основи. Останала да стърчи само каменната църква “Св. Негеля”, в която около две хиляди души, предимно жени, деца и старци, пострадали мъченически за вярата си. Останките им почиват на мястото на Светая светих в изпепелената църква, превърната по-късно в музей.

Възпоминания от Батак (разказ от едно дете)

От Батак съм, чичо. Знаеш ли Батак?
Хе, там зад горите... много е далече,
нямам татко, майка: ази съм сирак,
и треперя малко, зима дойде вече.
Ти Батак не си чул, а аз съм оттам:
помня го клането и страшното време.
Бяхме девет братя, а останах сам.
Ако ти разкажа, страх ще те съземе.

Като ги изклаха, чичо, аз видях...
С топор ги сечеха, ей тъй... на дръвника;
а пък ази плачех, па ме беше страх.
Само бачо Пеню с голям глас извика...
И издъхна бачо... А един хайдук
баба ми закла я под вехтата стряха
и кръвта потече из нашия капчук...
А ази бях малък и мен не заклаха.

Татко ми излезе из къщи тогаз
с брадвата в ръцете и нещо продума...
Но те бяха много: пушнаха завчас
и той падна възнак, уби го куршума.
А мама изскочи, откъде; не знам,
и над татка фана да вика, да плаче...
Но нея скълцаха с един нож голям,
затова съм, чичо, аз сега сираче.

А бе много страшно там да бъдеш ти.
Не знам що не щяха и мен да заколат:
но плевнята пламна и взе да пращи,
и страшно мучеха кравата и волът.
Тогава побягнах плачешком навън.
Но после, когато страшното замина –
казаха, че в оня големи огън
изгорял и вуйчо, и дядо, и стрина.

И черквата наша, чичо, изгоря,
и школото пламна, и девойки двесте
станаха на въглен – някой ги запрях...
Та и много още дядца и невести
А кака и леля, и други жени
мъчиха ги два дни, та па ги затриха.
Още слушам, чичо, как пискат они!
и детенца много на маждрак набиха.

Всичкий свят затриха! Как не бе ги грях?
Само дядо Ангел оживя, сюрмаха.
Той пари с котела сбираше за тях;
но поп Трендафила с гвоздеи коваха!
И уж беше страшно, пък не бе ме страх,
аз треперех само, но не плачех веки.
Мен и други дядца отведоха с тях
и гъжви съдрани увиха на всеки.

Във помашко село, не знам кое бе,
мене ме запряха нейде под земята.
Аз из дупка гледах синьото небе
и всеки ден плачех за мама, за тата.
По-добре умирах, но не ставах турка!
Като ни пуснаха, пак в Батак живях...
Подир две години посрещнахме Гурка!

Тогаз лошо време и за тях наста:
клахме ги и ние, както те ни клаха;
но нашето село, чичо, запустя,
и татко, и мама веки нестанаха.
Ти, чичо, не си чул заради Батак?
А аз съм оттамо... много е далече...
Два дни тук гладувам, щото съм сирак,
и треперя малко: зима дойде вече.

Пловдив, 1881

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 60, брой 5

Книжка сто деветдесет и седма

Септември 2011

Фактите говорят?! Виновни има?! Защо?!

Безспорен очевиден факт днес е, че бившите кадри на Държавна сигурност (ДС) и партийната номенклатура от времето на комунизма продължава да е навсякъде. Като се започне от най-значимите и отговорни държавни служби и се стигне до последните по вертикалната и хоризонталната верига – персонажната гледка остава непроменена. Такъв е резултатът от безотговорната и продажна политика на почти всички български правителства в периода на криминалния т.нар. преход. Това доведе българския народ, отърсил се преди 22 години видимо от комунистическия гнет, сега да се превива под хомота на див и пещерен лъжекапитализъм, проектиран и структуриран от стратезите на посткомунистическа България, довчера управляващи с помощта на диктатурата и камшика.

Тази сбирщина е яхнала цял народ в усилията си да компрометира не само думата, но и съдържанието на понятието „демократия“, разчитайки, че това е най-прекия път към възможна реставрация не на комунизма, който вече **отричат** и самите те, а към дълголетното им политическо и икономическо господство.

В основата на цялото това политическо и икономическо превъплъщение на довчерашните апологети на насилието, а днес навлекли демократичните одежди, имат определена вина и тези, които преди 22 години, а и след това им дадоха възможност не само да се съхранят, но и да запазят властовите и финансово-икономическите си позиции в държавата.

По делата им ще познаете кои са те, а по поведението – отговорността им пред българския народ.

Наивно ще бъде някои от тях да се надяват, че истината за отго-

ворността им – кой, кога и с какво допринесе за разграбване на отечеството ни да доведе народа до просешка тояга – ще бъде предоставена на давността. Това няма и не може да се случи, защото се знае на кого какъв е приносът родината ни да бъде сведена икономически до зависимости от чужди и наши мафиоти монополисти. С бързи крачки идва времето на усилията им тя да бъде превърната в разградена територия, от която всеки да може да откъсне ако не парче земя, то икономически ресурс за сметка на българските граждани. Грешат червените идеолози на днешна бедстваща България, по недоразумение стояли на президентски, премиерски, депутатски и други меки кресла, че делата им ще бъдат отнесени към сметката несъбираеми. На тях отговорно можем да кажем, че времето им за среща с Темида бързо намалява и сладката дрямка на безотговорността ще се превърне в кошмарен сън в лятна нощ. Скоро, много скоро те ще се събудят, защото народът се отърси от голословията им, от наметалото на тяхната зависимост и е узрял не с нагайки и тояга, които са техен приоритет и никой не желае да им отнеме, а с бюлетина в ръка ще ги постави на пейката на чакащите власт, която едва ли някога в земния си живот ще успеят да напуснат.

БОРБА

Повеля

Ако не се обединим и бием в една точка, ще бъдем мачкани от всеки, който гоиде на власт

Уважаема редакция, в бр. 22 на вестника ни прочетох с отвращение как депутатите с лека ръка приемат закони, които облагодетелстват самите тях и техните партии, как при приемането им, отнасящо се до увеличение на възнаграждението, опозиция не съществува, а за увеличаване на минималната заплата и пенсия нищо не се предприема, защото сме в криза.

Доколкото си спомням, миналата година за всеки депутат на партията, на която е представител, се даваха субсидии от 15 000 лв., за тази година тайно нашите избраници ги вдигнали до 30 000 лв. Това безумие отвращава бедния български народ и създава условия за отрицателно отношение и неверие в НС.

Тук е мястото да спомена и още един факт – народните представители изучават английски език срещу 90 000 лв. народна пара, въпреки че са достатъчно богати и могат да си платят курса със собствени средства. Това са факти, оповестени от медиите, а колко харчове има, за които ние, народът, нищо не знаем?

От всичко това се убеждавам, а и целият български народ, че държавата ни е много богата, след като разполага с подобни средства, и всички оправдания, че сме в криза, са

заблуждаване на народа. В главата ми витае мисълта дали управляващите не осъзнават, че това е най-лесният начин за унищожаване на българския народ, или това е целта?

Цели 21 години всички без изключение, сини, червени, пембени и т.н., предизборно даваха големи обещания как щели да подобрят живота на народа и след като вземат властта, всичко забравят, а народът става все по-беден. Ако всички заедно се обединим, със сигурност ще намерим подходящите хора, които ще оправят България. Тези хора ги има, те са потиснати от многото некадърници и мошеници, които ни управляваха и продължават да ни управляват. Ако ги потърсим в подходящия момент, със сигурност ще ги намерим. Нека, макар и малкото пенсионери, които от време на време пишат, че пенсионерите само искат от държавата, а не се захващат да работят, се присъединят и станат съпричастни към тежкия живот на 90 процента от пенсионерите, защото подобни писаници дават основание на управляващите да казват, че пенсионерите живеят добре. Ако не се обединим и бием в една точка, ще бъдем мачкани от всеки, който гоиде на власт.

*Димитър Дилов,
с. Дерманци, общ. Луковит*

Mr Ivan I. Gadjev
Boul. Gotze Delchev No 2
Gotze Delchev 2900
Bulgaria

ЗАЩО НЯМА "НЮРНБЕРГЪ" ЗА КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ?
ЗАЩО НЕ СЕ ГОВОРИ ЗА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ "ХОЛОКОСТ"?

ЗАЩО НЯМА МУЗЕЙ ЗА КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ ПОРТИ, ЗАЩО СЪЩА КЪЛНИ?

ЩОРИТЕ ГОВОРЯТ:

Белгийското списание "ТРИСАНС" публикува статистика, която свидетелства, че Русия извършва убийствата на комунистите до края на втората световна война.

Разбира се тези цифри не могат да претендират за абсолютна точност - такава цифра няма никъде и в Русия. Публикуваните цифри са съставени на основание на много политически, пристрастни на своите комунистически, както и на чуждестранни агенти и експерти.

КАКТО

ГЛАВНОЕ ВЪВЕДЕНИЕ /1917 - 21/	4,500,000
ВОЕННА ПРОТИВ ОФИЦИЕРИ /1918 год./	50,000
ВОЕННА ПРОТИВ БАЛТИЙСКИТЕ СЕЛАНЕ /1918-19/	110,000
ВОЕННА ПРОТИВ ПОЛША /1920/	600,000
ВОЕННА ПРОТИВ ГРУЗИЯ /1921-22/	20,000
ВОЕННА ПРОТИВ КИТАЙ /1925-1931/	30,000
ВОЕННА ПРОТИВ ИСЛАМИ /1936-39/	85,000
ВОЕННА ПРОТИВ ПОЛША /1939-40/	3,000
ВОЕННА ПРОТИВ ПОЛША /1939-40/	450,000
ПЪРВИЯТ ГЛАВ /"воен. ком." 1921-22/	5,000,000
ПЪРВИЯТ ТЕРОР /1917-23/; интелектуалци, академични професори, писатели, журналисти, учители, студенти, офицери, чиновници, "буржуазия"	160,000
политични, казарменери	740,000
духовници	50,000
селани и работници	40,000
РАЗСТРЕЛЯНИ В ЧЕКА В 1929-30	1,300,000
ВТОРИЯТ ГЛАВ 1930-33 /"коллективизацията"/	2,050,000
Ликвидация на "кулаците"	7,000,000
РАЗСТРЕЛЯНИ В ОПУШЧЕН /1933-37/	750,000
РАЗСТРЕЛЯНИ В "ЖЕЛАЗНИТЕ ЧИСТКИ" 1937-38 :	1,600,000
Офицери от червената армия	30,000
Комунисти антисталинисти	340,000
"Братове на народа", "шпиони", "буржуазия", "работорговци"	635,000
РАЗСТРЕЛЯНИ В НКВД ПРЕЗ 1938-44 офицери и милиции в КОМУНИСТИЧЕСКИЯ СЪСТАВ	23,000
"БРАТОВЕ НА НАРОДА", "ШПИОНИ", "БРЕДИТЕЛИ"	2,720,000
УМРЕЛИ В КОНШЛАТЕРИТЕ /14% в година/	21,000,000

Към тези цифри трябва да се добавят още 7,000,000 войници и офицери убити през втората световна война, както и 20,000,000 мирно население, загинало в резултат на войната, пакта Ангел-Сталин, явявайки се като последствие на престъпната политика на съветите /пакта Ангел-Сталин, 27.08.1939 г. КОМУНИЗМА СЪЩЕ НА ХОРАТА 77,300,000 души.

ГРУПОВ ПОРТРЕТ НА КОМУНИЗМА.

В. Лезин

В. Андреев

Г. Локитков

Т. Милков

Н. Ежов

Л. Берия

Х. Ягода

Л. Брежнев

Рибентроп

Сталин

Молотов

В. Ленин

И. Сталин

Ф. Дзержински

Защо няма "Нюрнберг" за комунистическите престъпления в България?
ЗАЩО?

3

Наближават избори! Тема за размисъл:

Любомир Канов

България: Свобода на оловото

В последно време започнах да губя вярата си в българското слово и в съпътстващия го умствен процес. С нарастващ ужас забелязвам, че каквото и да бъде изречено или логически доказано на родния ми български език, няма абсолютно никакво значение.

Съвършено безразличие посреща каквото и да било разкриване на каквито и да било потресаващи факти и никакво възмущение не предизвиква изричането и на най-необикновените и фрапантни публични лъжи. Каквото и да бъде казано, не само в обикновен разговор, но и в най-отговорна форма от облечени във власт хора, на ниво държава, съд или политика, не носи никакви последици – и всякакви твърдения, поразяващи със своята абсурдност и фалшивост, биват пускани в циркулация, само за да бъдат забравени от всички на следващия ден.

Своеобразната публична деменция* е сякаш символизирана от беззъб квартален алкохолик, интервюиран от случайни и апатични телевизионери, фъфлец мъдрости от типа, че “всички са маскири!”, без да е имал някога храбростта сам да се погледне в огледалото. Разрушителната ръжда на една много специфична българска корозия на истината и яснотата е покрила ламарините на всяко публично учреждение, властова институция или катаджийска бугка – и е оцветила ежедневието на българския човек в особен кафяво-кален колорит на униние и безнадеждност. Удивителен публичен “дис-

курс”** се е наложил навсякъде и особено в “юриспруденцията”, в съда и правораздаващите органи, сякаш елементарната логика, изучавана някога в училищата, е забранена и на нейно място се е настанила паралогиката на псевдоложите-фантасти, чието подобаващо място е в трактатите за мисловните разстройства.

Мотивите на съд и прокурори звучат налудно, когато свеждат своите абсурдни и нелепи решения до суверена,

т.е. данъкоплатеца, който им плаща, за да получи от тях правосъдие. Физиономиите на тежки престъпници и техните истински злосторства остават скрити в качулките на якетата им или пък се появяват триумфиращи, когато магистрати от типа на Пенгезов, Сантиров, Георги Марков, Лазар Груев, Спартак Дочев и подобни ги освобождава – и на практика ги защитава с пунктуалистични доводи, или пък ги хоспитализира с нелепи диагнози. В най-лошия случай делото се връща за доразглеждане. Ломброзо тържествува в публичното и медийно пространство, показвайки дегенеративни физиономии и победно дефилирайки от екраните с посткомунистическите черепи на Румен Петков, Алексей Петров, Райковски, Цвятко Цветков, Гиню Ганев, Цветелин Кънчев, които ни разказват “изграта” и ни просвещава в тънкостите на политическия дискурс.

Но вместо публично изумление или потрес, улицата, масовото народонаселение и развеселените цигани – съставляващи, така да се каже, преобладаващото обществено мнение – удрят по две-три гроздови и пускат

* Деменция – забравя във връзка с възрастови промени

** Дискурс – слово, разказ

чалга канала, ако не е дошло още времето за Слави. Българският език е загубил го такава степен смисъла си, че младите хора постепенно започват да го избягват като носител на зъл, свадлив и безнадежден глас от миналото, глас на лъжата, който трябва да бъде забравен и заменен с логичния и смислен английски. Мисля, че много от тях вече го използват повече като ругателен език, като махленско арго за разпри и обиди, за общуване между простаци, докато те си спелват и даунлоудват истинските неща на английски помежду си или със своите връстници по света. Изключвам Гетото, защото по принцип там младежта не говори български, освен гореспоменатите ругателни изрази, смесени с около 300 индоевропейски думи.

Последните мохикани на българската словесност, в самотно отчаяние и нищожни тиражи, в мъждукащи публикации и затулени блогове, се опитват да кажат, да оспорят, да хвърлят светлина. Всуе. Няма кой да ги чуе, няма кой да прочете, никой не се интересува, никой не помни, че съществува „език свещен на нашите деди“. Мисленето е заподозряно като излишно, умствената дейност като безполезно занимание на гламави, добрият изказ и изящната словесност са за „аутсайдери“, които не принадлежат на днешната българска реалност.

Защо тогава сега и пиша тези редове? Нали знам, че онези неколцина, които може би ще прочетат онова, което съм написал, мислят като мен и даже го знаят по-добре от мен, а останалите няма никога да го прочетат?

Това е основният въпрос, който си задавам от доста време, и на който нямам достатъчно разумен отговор. Ако наистина имаше някакво значение написаното, изпящото, изкрещящото по площадите, нали днешната действителност щеше да бъде друга, обществото нямаше да е в плен на престъпния криминално-кадесарски (на КДС) свят от нечетящото книги подземие, а щеше да е затворило подземието с изгядията и да е хвърлило ключа в гън гори тилилейски?

Нима ще се окаже прав писателят Соломон Волков, когато пише след значителен и сериозен анализ на епохата, че Сталин е титан, защото е променил завинаги историята на планетата със своята безмилостна решителност да действа, докато поетите и интелегентите са хвърляли своите литературни копия с писец на върха към ботушите на бронзовия истукан, облени в сълзи и затрупани в смачкани стихосбирки, мятали са гневно своите острилки, писалки, ноти и поеми срещу ботуша, настъпил здраво гърлото им. И в крайна сметка не са променили нищо, освен шанса някои да останат живи, а други да се откупят и да получат по някоя гребна привилегия... Освен онези, разбира се, несретните, които са замръзнали, клекнали в студа край някоя дупка в леда, служеща за клозет, като поета Манделищам – или пребити с тояга в главата от Шахо Циганина като Сашо Слагура в кариерата край Ловеч. Способността да убиваш, „това най-просто човешко умение“, както го нарича самият Исак Бабел – гениален разказвач и неуместен чекист в болшевишката Конармия, по-късно размазан от същия онзи ботуш, защото е имал неправилната политическа антропология и е носил очила, не е нашата сила.

Ние не се научихме от нашите мъчители, ето повече от 65 години как се измъчва човек, как се режат пръсти с лозарска ножица, как се взимат рушвети, как се бие паднал човек с железни прътове от 20 души с черни якета, как се нанася удар с метален бокс в лицето или от изневиделица

– с гола бръсната глава – в носа на някой неподозиращ, уж да си вземеш огънче от него. Как се пребива невинен арестуван човек с тояга и се хвърля на свинете. Как се говори с бездарен, гъгнив глас баналност след баналност за “общото благо” – и след това как се хилиш като хиена над баламосаните глупци, които те избират за президент, макар да си бил слуга на господарите ти от комунистическото Гестапо. Как се става внезапно милиардер от довчерашен копей, пазещ властта на Политбюро – и как от правоверен марксист–ленинец се преобразяваш в масон, а по-късно и в колекционер и ценител на скъпоценни антики, изкопани от нашата земя от иманяри и доставени до “капото” от бивши подопечни кесарци, станали по съвместителство търговци на музейни ценности като Димитър Иванов – Митьо Гестапото?

Това не го можем, това не го научихме; хората на действието, на побоя, на подлостта и насилието, неспирани от никакви вътрешни и, както се вижда, външни или законови забрани, ни “разказаха играта”, разкатаха ни фамилията, прогониха ни или смачкаха, когато можеха да докопат – и след триумфалното ни завръщане в “семеиството на европейските народи”, сегнаха здраво върху главата на стадото, наречено българи. Знам, че е несправедливо да се обобщава за всички наши сънародници, но наистина “лошото” победи България, не без помощта на нашия собствен народ, както, разбира се, и на неговите бездарни и подкупни лидери. Истината е, че народът е, който съвсем демократично избира постоянно на власт комунисти, подобни на агента Гоце – и търпи Станишев да се усмихва като приказан шебек от някаква лоша приказка със сюжет “Синовите на Политбюро”, които “нак са тука, на всеки километър, от червеното знаме родени”. А от другия етничен ъгъл надничат “народния представител” на ДС Доган, с чаша уиски и пура в ръка, ръководейки криминалната си империя

и раздавайки порционите от охраняваните си от държавата сараи.

Стана вече кристално ясна схемата, по която беше тласнато през всичките тези 21 години българското общество. **Най-коварните от водачите на Партията, в съдружие с босовете на Държавна Сигурност и под закрилата на своите босове от КГБ, извършиха социален преврат, маскиран като преход към демокрация. Целта им беше чисто материална, което като материалисти те не би трябвало да крият дори. Методите им на “преход” бяха типични за тях от 9/9/44 и до днес. Първо и най-важно беше да се запази страха, техният най-верен съюзник. Вместо “държавният страх”, страха от институциите на репресията, която беше вездесеща, се появи и насади дифузният страх от неуловимия, ненаказуем и всемогъщ криминален престъпник, който тайно или явно беше закрилян от новата “демократична” държава и от съдебната система, изцяло инфилтрирана и ръководена от ДС. Законът на силата, на кушума, на пребиването и рекетирането, на “силовите бригади”, на масовата битова и ненаказана престъпност стана ръководен принцип.**

Това не беше случайно, а съвсем умишлено, първо, за да компрометира истинската демокрация и второ, да осигури “хляб” за огромната армия от кадри на бившата ДС от ниските звена, пълчищата от биячи, военизирани спортисти от типа на “хранените хора” на прабългарските ханове или “опричниците” на Иван Грозни, съгледвачите или просто криминалните, които са били винаги “социално близки” по изразу на Сталин. Третият и особено полезен ефект за, както ги наричат – “кукловодите” на прехода, беше масовото напускане на страната на всички онези, които се обезкуражиха, че в България може да се започне честен малък бизнес, че има някаква гаранция за човека, неговата и на децата му сигурност, и лична собственост и че може да се живее достойно. Това беше истинската победа на злото, защото

успя да прогони много от своите потенциални противници и да премачка най-важното в сърцето на един народ: Надеждата, че има смисъл, че има някакво бъдеще, че сме се отървали от изродската система, която ни беше превърнала в безпомощни роби.

За инфлациите, пирамидите, манипулациите, недоимъци, контрола върху медиите, присвояванията на собственост е ненужно да се говори, защото всичко вече е ясно за всички, но е прекалено късно това да се промени. И резултатът е видим с безпощадна яснота за всеки, който пожелае да го види.

За какво става дума, мили мои сънародници?

Ами, става дума за една история на един измиращ народ и няма защо да се преструваме, че не виждаме това. Един полумъртъв език, една въздишка от умъртвените села, където някога са живели хора, които днес са само географски обозначения на смъртта. Оставени на доизживяване кретащи бабички, полуразрушени църкви, затлачени с боклуци реки, кални улици, по които се движат изкаляни овце и овчар с гуменяци и бейзболна шапка на която пише NY GIANTS. Няма миризма на хляб и тичащи деца, няма родове, няма сватби, освен циганските, има Скайп и сиромашки преводи от гурбетските спестявания, достатъчни да се продължи още малко агонията. Безнадеждни градове от панелни блокове с ръждясали балконни конструкции, пустинни площади от мрамор с паметници

на дебелокраки хора с метални ямурлуци, шмайзери и стиснати в посока на небето юмруци, по които през зимата се пързаят изкорубени от живота хора с такета и пълни с кисело зеле найлонови торбички. По изкъртените улици са паркирали двойно Майбах и Бентли автомобили, а наоколо безразлично обикалят с цигара в уста дебели полицаи, които по нищо не се различават от онова, което някога наричахме “мицове”. Преходът не се състоя, те “пак са тука”, те никога не са си ходили. Ние си отидохме.

И все пак, доколкото ми е дадено словото, доколкото все още съществува нашият прекрасен език, на който говоря и който ми е заветен като майчин език, отказвам да мълча, отказвам да се примиря с гибелта на всичко, за което са мрели по бойните полета нашите деди и прадеди, отказвам да приема смъртта на езика ни, културата ни, музиката, генетичната ни история и всичко останало, което представлява за мен България. Мисля, че дори да останат една дузина хора, които съхраняват в себе си тази памет, все пак не всичко е загубено. Ако пък дори една дума от написаното има някакъв смисъл за някого и го накара да се замисли, това ще е знак, че не винаги ботушът и злото побеждават, че словото може би е по-силно от оловото.

Бел. ред. Материалът е предоставен за отпечатване в “Борба” от

д-р Богомил Лазаров – Габрово.

Факти

Актуална критика със задна дата

Не “зловеща неграмотност”, а зловещо ехо от отречено време

Във в. “Уикенд” от 30 юни т.г. г-н Георги Атанасов в статията си “Зловеща неграмотност” занимава читателите с отречени от европейците събития. В яростта си, че съвременниците ни не носят неговите идеологически стереотипи, той обвинява в “жестока неграмотност” “демократичното стадо”.

Г-н Атанасов може да се засилва колкото си иска отдалеч, за да прескочи въображаемата си сламка, но да говори за неграмотност в държава, в която средното образование е задължително и всеки втори гражданин има диплома от някой местен или чужд университет, говори за грубо пристрастие.

“Имало ли е въобще Втора световна война?” – пита авторът. Имало е и тя избухна заради един град – Данциг, както преди това другата избухна, заради убийството на един принц. За дребни поводи се дадоха милиони жертви. Затова отдавна вече новите поколения в Европа заличиха от паметта и ежедневието си разделящото ги минало и не е съвременно г-н Атанасов да размахва стари омразни плашила.

Явна е тенденцията на г-н Атанасов да възкреси спомена за Втората световна война, за да раздуе лъжата за освободителната роля на Съветския съюз и червената армия на фона на трезвата оценка за нейното нахлуване в България. А щом като освободителната роля на червената армия е била толкова спасителна за народите, защо в края на войната Европа се оказа разделена на “свободен свят” и такъв “заг желязната завеса”? И защо между тях 45 години се водеше “студена война”? Каква свобода донесе червената армия, като окупира трите Балтийски държави, Финландия, Източна Германия, чието население се разбунтува още на 17-18 юни 1953 г. И на Унгария, където народът направи революция през октомври 1956 г., на Чехословакия с разгромяването на Пражката пролет през 1968 г. и на Полша с отнемането на територия, с масовите разстрели в Катин и Винаца и с хроничните борби на профсъюза “Солидарност”.

Не било важно – пише г-н Атанасов – кой какво е сторил на мирното население на Полша, Чехословакия, Югославия и пр. Защо да не е важно, нали то се е отразявало на живота и свободата на хората им. А Съветският съюз е правил на земята на тези народи това, което е правила и Хитлерова Германия – окупация, грабеж, терор и убийства за протестиращите. Защо стореното от Съветския съюз на тези народи да “не е важно”, а да е важно само стореното им от Германия. За българския народ например е важно, че безпричинно червената армия окупира България, вкара я във войната и за три години окупация изяде на българския народ храна за 80 милиарда лева, а той гладуваше и ходеше гол и бос през това време.

“Ревизирахме Нюрнберг” – вайка се г-н Атанасов по повод положителните оценки за Богдан Филов и ген. Хр. Луков. И това не е вярно, защото нито Филов, нито Луков бяха съдени от Нюрнбергския международен съд. Богдан Филов беше осъден от комунистическа сбирщина, самоназовава се съд, и то народен. Имало ли е избори или допитване за този съд, както навремето направи Стамболийски? А след години присъдата на Б. Филов беше отменена от Върховния съд на Република България, както стана с присъдите на хиляди хора след XX конгрес на КПСС. Към Луков се извърши поредното комунистическо “чудо” – той беше убит на 13 февруари 1943 г. и беше съден мъртъв през април 1945 г. В Нюрнберг, на който г-н Атанасов се позовава, подобно “правосъдие” към мъртвец не приложиха дори към мъртвите Хитлер и Гьобелс.

Щом г-н Атанасов е толкова грамотен, навярно знае, че дълго време след Освобождението на България, заради руските стремежи да я направят “задунайска губерния”, русофилите са наричани “черни души”. Би трябвало да знае, че Балканската война и всички усложнения са дело не на Кобурга Фердинанд, а на русофилските правителства – на Иван Евст. Гешов и на г-р Стоян Данев заради сляпата им вяра в “царя батюшка”. Въпреки това в страната ни има над 400 паметници на признателност за освобождението ни от Русия. Непочтено е от страна на г-н Атанасов да плаши, че след паметника на червената армия идва ред за отричане и на паметника на Цар Освободител, още повече, че пет години Хитлеровият пълномощен министър в София Адолф Хайнц Бекерле минаваше край него и не направи даже намек за премахването му. Защото този паметник не е фалшификат, като онзи на червените лъжеосвободители.

Несъстоятелен е и упрекът на г-н Атанасов към цар Борис, че не спасил 11 хиляди евреи от новоосвободените земи. Но е факт, че е спасил петорно повече – 50 хиляди – уникално за европейските държави по онова време. Факт е, че неговата политика ни предпази от войната и че придобихме като плод на тази политика Южна Добруджа без никакви жертви. Факт е също, че цар Борис е спасил чрез помилване живота на стотици комунисти, че разреши на интербригадистите да се завърнат в България след разгрома на каузата им в Испания. Иначе ги грозеше германски плен и смърт. А как постъпиха комунистите със скромния гроб в Рилския манастир и останките на този заслужил и за тях български цар?! Унищожиха ги.

Г-н Атанасов си позволява да дава оценки и преценки, но явно не е толкова “грамотен”, за да разбере, че военната целесъобразност да осуети откриването на втори Солунски фронт накара Хитлер да премине през България и че повече за нея неутралитет не беше възможен. Пред участието на Гърция и Югославия Филов и правителството му избраха най-подходящия вариант. По повод апелите към България да спре германците Данаил Крпчев написа в “Зора” следната кратка статия: “А защо не ги спряхте вие в Австрия? Защо не ги спряхте в Чехословакия? Защо не ги спряхте в Полша? Защо не ги спряхте във Франция? Сега искате ние да ги спрем! И с какво да ги спрем? Нали ни взехте оръжието през 1919 г. И за какво да се бием с германците – за границите, които ни определихте в Ньой ли?”

Вярно е, че генерал Луков е бил готов да поведе българската армия на Източния фронт, но ако царят му заповяда. Нали това е дългът на един генерал! Но не е вярно, че е вербувал доброволци за Източния фронт. Нека г-н Атанасов посочи едно вербовъчно място за записване на доброволци. Разбира се, в България имаше десетки хиляди младежи националисти и антикомунисти, готови да се сражават срещу болшевизма, но властите не разрешаваха. Тогава беше гордост да се сражаваш срещу болшевизма. В германската армия имаше доброволци в СС частите от 42 страни на Източния фронт. Малка Белгия даде най-храбрите, а Франция – последните защитници на Райхстага на 8 май 1945 г. И три милиона руски доброволци в РОА – руската освободителна армия на генерал Власов.

Непристойни са нападите на г-н Атанасов спрямо младежите, участници в “Луков марш” днес. Те не са “фашизоиди”! А дали са от “ъндърграунда” се доказва с факти, а не по маршировката им по улицата. Това е родолюбива младеж, която тачи генерал Луков като национален герой, като патриот, като обновител на българската армия и водач на легионерската младеж. А комунистите, като не можеха да излязат срещу него с идеи и аргументи, избраха куршумите, както по-късно като управляващи, аргумент срещу всеки им беше: “гайте го в мазето”.

След речта на Чърчил във Фултон съветската пропаганда го обяви за водач на международната реакция. Един журналист тогава го запитва какво значи реакционер и Чърчил отговори: “Един въоръжен комунист те напада, ти реагираш, следователно ти си реакционер.”

Това е водещото в ненавистта на г-н Атанасов към маршируващите младежи родолюбци.

Иван Григоров, легионер, Бургас

Бел. ред.: Утре, когато ще бъдем призвани да изпълним дълга си на гражданите с активно избирателно право, изправени пред избирателните урни, задължително да се замислим не е ли крайно време на Атанасовци и ДС-овци да покажем не “стълбите на мазетата за изтезания”, което е техен патент и не наш приоритет, а да ги настаним на скамейката на очакващите отново властта, от която никога повече няма да станат.

Калин Манолов,
Институт за радикален капитализъм "Атлас"

Който още живее с комунизма, прекарва живота си в лъжа, цинизъм и безверие

Премиерът втвърди анти-ДС позицията си след срещи с лидери на ЕС в Брюксел. Със сигурност не го е направил заради нас, а заради тях ("Какво ще кажат чужденците?"). Борисов не беше толкова радикален нито като "неформален лидер" на ГЕРБ, нито като кмет, нито като премиер. А многократните уверения на външния министър, че бъдещите текстове в Закона за дипломатическата служба, които да не допускат хора, свързани с Държавна сигурност, да бъдат назначавани за посланици и генерални консули, не са лустрационни, са ясен знак, че лустрация пак няма да има.

А защо да няма – защото вече било много късно ли? Кой, ако не бившите кадесари прече-ха не само агентурното им минало, но най-вече истината за комунистическия режим да бъде разкрита досега? Да припомним: освен 120-те дипломати, по матросовски защитавани от Гоце, който вече десет години е легендиран като президент, преди няколко години в резултат на повърхностно и кратко разследване се оказа, че 2 министър-председатели, 121 министри, и 129 депутати, са били агенти на комунистическите тайни служби. Какво поестествено от това бивши комунистически ченгета и номенклатурчици да пазят себе си и уреждащото ги статукво?

Що се отнася до познатия рефрен, че Европейският съюз не позволявал лустрацията, ще цитирам само един пасаж от Резолюция 1096 (1996) на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа: "Относно мерките за разграждане на наследството от бившите комунистически тоталитарни режими": "Смисълът на тези (лустрационни, б.м.) закони е да се отстранят от властта личности, за които не бихме могли да бъдем сигурни, че ще упражняват функциите си съгласно демократичните принципи, защото те не са проявили никакво ангажиране или никаква привързаност по отношение на тези принципи в миналото, нямат никакъв интерес или никакво основание да се присъединят днес към тези принципи".

Преди 15 години Парламентарната асамблея просто призова да не се търси колективна отговорност и да се предостави правото на защита, включително и съдебна, на засегнатите. Декларацията предупреди и за последствията от липса на радикални мерки за преодоляване на наследството на комунизма: в най-добрия случай "установяване на режим на олигархия вместо на демокрация, на корупция вместо на правова държава и на организирана престъпност вместо зачитане правата на човека"; в най-лошия случай – "нежна реставрация на тоталитарния режим, дори премахване със сила на зараждащата се демокрация".

В България е на път да се реализира най-лошият сценарий. Разкриването на посланиците – червени ченгета, просто направи тази опасност публична. И Борисов няма право да се изненадва, защото част от "заслугата" да не се състои радикалната декомунизация на България, е лично негова. В края на 2009 г. Конституционният съд наистина отмени чл. 3 от Правилника за работа на Народното събрание, с който се забраняваше на депутати с установена принадлежност към ДС да заемат ръководни постове в парламента и парламентарните комисии. Но вече е ясно, че част от членовете на КС, гласували за отмяна на лустрационни текстове, са били сътрудници на бившата Държавна сигурност.

Сега повече от всякога България спешно се нуждае от приемането на Закон за ограничения при заемането на ръководни длъжности в Република България (Закон за лустрацията), с който за определен срок от време да се отстранят от държавната администрация, държавните средства за масово осведомяване, фирмите с преобладаващо държавно или общинско участие, държавните или общински финанси, всички лица, заемали по време на комунистическия режим постове от секретари до членове на комитетите на БКП на всички нива, както и щатни партийни секретар в предприятия, учреждения и институти. Няма

проблем текстовете на закона да бъдат съобразени с препоръките на Резолюция 1096 на Съвета на Европа от 27 юни 1996 г. Който иска да свърши една работа, търси начин. Който не иска – търси причини.

За живия още български комунизъм са виновни същите хора, които не се бориха с него, докато беше силен – те не настояха и за преодоляване на последиците му, когато той падна. И тази им вина е дори по-тежка, защото не е фактическа или политическа, а метафизична. Това е вината на съвременниците на престъплението, независимо от тяхното участие или неучастие в това престъпление, и независимо от идентификацията им с него.

Това е вината на българските духовници и интелектуалци. Това е вината на всички, които сме или се смятаме за такива. Това е **нашата** вина. Ако искаме да я изкупим, не трябва като политиците да искаме комунизмът да не пречи. Трябва да искаме да не се повтаря.

Антикомунизмът е борба за истината. И тъй като решителното и същевременно рационално обосновано отхвърляне на комунизма винаги е било присъщо само на малцина, просветените антикомунисти са длъжни да дават тон на един рационален и аргументиран дебат за комунизма и нанесените от него поражения върху обществото.

Фундаментално важно е комунизмът да бъде надживян от всякаква, но най-вече – от психологическа гледна точка. **Комунизмът е несвобода. Несвободата генерира корупция и клиентелизъм, затруднява създаването на здрава среда за предприемачество, и рязко снижава ефикасността на институциите, необходими за функционирането на модерното развито общество. Който още живее в комунизма, прекарва живота си в лъжа, цинизъм и безверие.** Избира и търпи криминална и корпоративна власт – мрежа от взаимно обвързани и взаимозависими престъпници, които преследват единствено своя интерес, и които призваната да се бори с тях правосъдна система безрезервно защитава.

През май 2000 г. 38-то Народно събрание обяви комунистическия режим в България за престъпен, а Българската комунистическа

партия – за престъпна организация. **Държавна сигурност беше най-престъпната част от една престъпна държава, която обслужваше интересите на една престъпна партия.** Защитата им е продължаващо престъпление – срещу нас самите и най-вече срещу собствените ни деца. Един ден те като във вица за двата червея – баща и син, излезли на припек, знаете как и откъде, ще попитат родителите си: “Тате, защо живеем в такъв г...?” И няма да има какво друго да им отговорим, освен “Родина, сине”...

И заради кого живеем в тоя г....? За кефа на партия, които се поставят над закона, които са си присвоили колективното право безнаказано да лъжат и крадат; които всъщност са легализирана форма на организираната престъпност, от която се финансират. За спокойните старини на “личности”, които никога не се разкаяха за това, че са работили за Държавна сигурност! Агентите и доносниците на ДС са хора с болни честолюбия и тежки комплекси. Те си признават чак след като ги изобличат. Тогава започват да твърдят, че мотивацията им е била благородна, че дейността им е била добра, че са искали да поправят хората, за които са донасяли. Това е защита, а не покаяние. Преди да се покаят, не можем да им простим и да се помирим!

Илюзия е да мислим, че подобно състояние на нещата е временно и ще отмине само. За да се измъкнем от блатото на комунизма, трябва да сложим край на криминалната и корпоративна власт и да принудим политиците да носят пряка и персонална отговорност пред обществото. Само като се преборим за едно по-нормално, по-справедливо и по-добре построено общество, ще защитим правото си на достоен живот.

Упражняването на граждански натиск, да бъде приет и приложен Закон за лустрацията, това ще бъде добра първа крачка в тази посока.

В. “Република”

Тревога!

Резултатите от последното преброяване на населението, публикувани от Националния статистически институт, както и проучванията на различни наши и чужди агенции, са своеобразна илюстрация на геноцида срещу българската нация през последните 22 години. За едно десетилетие сме се стопили с над 560 хиляди души, средногодишният темп на спада е 0,7 процента. Според едно изследване на ЦРУ България е абсолютен шампион по демографски срив сред страните от бившия социалистически лагер – намалели сме с над 1 700 000 души, известна част от тях са се пренесли скоропостижно в отвъдното, другите са потърсили оцеляване в чужбина. Всяка година емигрират между 20 и 35 хиляди българи, същото според някои специалисти са готови да направят още около половин милион. Една трета от демографския срив идва от емигрирането (особено след като бяхме приети за член на Европейския съюз), причините за останалите две трети са смъртността и ниската раждаемост – главно сред българския етнос. Смъртността бележи все по-големи стойности и сега е 14,7 процента на хиляда човека, а естественият прираст на населението е отрицателен – в момента е минус 5,1. Намалява и делът на икономически активните хора, същото се наблюдава и при 35-40-годишните, има тенденция все повече млади хора да напускат страната – между тях и висококвалифицирани специалисти. Безработицата достига 15 процента – близо половин милион души са на улицата, без надежда, че могат да променят стандарта си на живот. Отделно е скритата безработица, която никой не изследва – хиляди хора отказват да се регистрират в бюрата по труда и търсят спасение в сивия сектор. Според Европейската фондация за подобряване условията на живот и труд 80 на сто от българските домакинства се лишават от важни разходи за храна, облекло, отопление. Доходите у нас са едва една трета от средноевропейските. Близо половината от семействата не могат да свързват двата края, значителна част са на ръба на биологическото оцеляване, други са под него.

Едновременно с това тенденцията към застаряване на населението се засилва, намалява делът на лицата под 15 години, за сметка на тези, които са над 65 години. Прогнозите на редица специалисти за бъдещето на страната са апокалиптични, някои говорят за бавното изчезване на нацията, която за около три четири десетилетия ще се стопи до около 5 милиона, а след още толкова българският етнос ще се окаже малцинство в собствената си родина – за разлика от циганската и турската общност, при които прирастът има почти постоянно стабилни стойности.

Бел. рег. Противоречивите становища по повод бъдещето на българския етнос пораждат оправдана дискусия по повод причините и последиците от това явление. Очакваме становища по въпроса и от аудиторията на нашите читатели.

Патриотизъм

Инж. Георги Чаракчиев

Чуждото не щем и своето не даваме

(Заглавието е на редакцията)

Изпращам едно копие от моето писмо до Великотърновския университет “Св. св. Кирил и Методий” и доц. Пламен Павлов във връзка със зачестилите провокации на днешна Република Македония спрямо България. Ако представлява интерес, можете да го публикувате в следващия брой на “Борба”.

Сърдечни поздрави на нашите приятели и съидейници.

Отворено писмо

Уважаеми доц. Павлов,

С интерес прочетох Вашата публикация “Долу ръцете от цар Самуил”, публикувана също и в онлайн изданието Frognews. Подкрепям напълно Вашето възмущение от непрекъснатите провокации на днешното сърбоманско македонско ръководство спрямо историята на България. Такова историческо плагиатство е възможно само от хора, страдащи от много силно развито чувство за малоценност. Споделям също и Вашето разочарование и възмущение от пълната индиферентност към този въпрос от страна на БАН и днешните български политици. Споделям го, но не ме учудва. Ами че, доц. Павлов, това са същите онези, или техните наследници (особено в БАН), които по нареждане на Коминтерна създадоха тази псевдонация – македонската. Не е възможно днес да очакваме от тези хора проява на българско национално чувство и патриотизъм. Затова е крайно време университети като Великотърновския “Св. св. Кирил и Методий” и учени като Вас да поемат ролята на защитници на българското национално самосъзнание и достойнство. От БАН не можем и не трябва да очакваме подобно нещо.

На 7 септември 2009 г. от 16:10 до 17:00 ч. по германската телевизия n-tv се излъчи филм с историческа тематика: “Велики култури – Византия”. Разглежда се хилядолетната история на Византия от император Константин I, основателя на Константинопол, до падането ѝ под турско владичество през XIV век.

Историята на Византия се представя от учените историци:

Peter Waller – Syracuse University;

Rober Ousterhout – University Pennsylvanie;

Robert Nelson – Yale University;

John Haldon – Princeton University;

Denis Sillivan – University Maryland;

Alessandra Ricci – University Istanbul.

Представено е царуването на византийските императори:

Константин I (280-378) – полага основите на новия град Константинопол, бъдещата столица на Византия.

Валенс (328-378) – строи водопроводната система от далечна Тракия за водоснабдяването на Константинопол с питейна вода.

Теодосий II (401-450) – изгражда крепостните съоръжения за отбраната на Константинопол.

Юстиниан I (483-565) – построява църквата “Св. София”.

Василий II (958-1025).

За Василий II Джон Халдон разказва: “...Най-големият враг на император Василий II беше цар Самуил, **владетелят на славянското царство България**, който също така се стремеше към завладяването на целия Балкански полуостров. През 986 г. Василий II претърпява едно катастрофално поражение, нанесено му от **българите**. Унижен и посрамен, Василий II се заклева да си отмъсти на българите. Желанието му за отмъщение не го напуска в продължение на четвърт век. През 1001 г. Василий II решава отново да тръгне срещу България. През следващите 15 години той предприема множество нападения и набези в отделни райони на Българското царство, разрушава инфраструктурата, опустошава цели райони...”

Peter Waller – Syracuse University, разказва по-нататък: “...Цар Самуил е единственият владетел, който беше победил Василий II и за това той трябваше скъпо да заплати. На 29 юли 1014 г. Василий II предприема една офанзива и побежда-

ва **българите**, като взема 14 000 души пленници. Отмъщението му е жестоко. Той ослепява всички пленници, като на всеки 100 оставя по един с едно око, който да води другите обратно за България. След като цар Самуил вижда осакатените си войници, пада безжизнен на земята. След два дни почива. За тази си жестокост, проявена срещу българските пленници, император Василий II е наречен Българоубиецът...”

Така завършва описанието на времето, през което царува император Василий II и водените от него войни с **българския** цар Самуил. Никъде и от нито един от тези ученици историци не се споменава за съществуването на някаква Македонска държава и македонски царе. Обстоятелство, което

представлява един отличен урок за днешните скопски управници. Записът на немската телевизия би могъл да се поръча и закупи, като едно копие се изпрати от страна на Вашия университет до Министерството на културата на Република Македония. Да ходят и да се жалват при тези световноизвестни учени историци.

Във всеки случай мълчанието на България спрямо тези македонски ексцесии е срамно и обидно за всеки български родолюбец.

Гърция възропта решително, ясно и на висок глас срещу манипулациите с името Македония. На България се краде историята, а тя мълчи!

С пожелания за много успех

инж. Георги Чаракчиев, 8 юли 2011 г.

Политически пиар

А мислехме, че кучешкият ни период е свършил преди 22 години

Факторът, който партиите ще изчислят най-трудно на предстоящите избори, е степента на откровеност, която трябва да имат към избирателите, казва специалистът по политически пиар Арман Бабилян

Гая Горанова

– Г-н Бабилян, кои фактори ще са решаващи за успеха на предстоящите местни и президентски избори?

– Определящите фактори ще са много, но онзи фактор, който най-трудно ще изчислят партиите на предстоящите избори, е степента на откровеност, която трябва да имат към избирателите. Защото отворачението от случващото се надминава критичните норми и за да бъдат откровено приканени хората до урните, ще се изискват особен вид усилия и умения. Иначе обичайните фактори за успех на изборите се наричат пари и влияние. Имам предвид влияние от гледна точка на информационни канали, на определени медии, които подкрепят някого си, ако щете и определен вид специфична информация, която обикновено е във владение на хора, работили в службите или

ръководещи службите, какъвто е случаят с Цветан Цветанов. Всички тези оръжия за въздействие са добре познати. Не казвам, че са хубави, а че са известни. Но най-трудното ще бъде това – как партиите да стигнат до тези, които не искат да ги гледат и са се насочили от малките населени места към големите в търсене на решение за живота си. Или тези от големите населени места, които са се насочили към летището.

– Като специалист по политически пиар как ви се струва предизборната стратегия на премиера от последните месеци – срещи с деца, старци и кучета? Една класическа схема в пиара?

– След “лошия човешки материал” и “шибания народ” на Божидар Димитров кучетата си идват съвсем на място. И оформят образа на един човек, който винаги така е мислел. Тъжното в цялата история е, че си мислехме, че кучешкият период на гражданите на тази страна е свършил преди 22 години. Тогава той също беше третиран като маса, население, класа (работническо-селска или Бог знае каква), но със сигурност като

тълпа, ръководена от първия и единствения по онова време Тодор Живков. И сега се оказва, че 22 години по-късно гражданите отново са третирани по този начин, този път от охраната на Живков, но все едно – погледът е същият. След всеки подобен гаф започват обясненията. Но когато случаите станат повече от един, е очевидно, че човекът просто трудно удържа естествените си мисли. Не става въпрос за грешка или изкривено тълкуване на думите.

– Това, че е ограничен ли кара хората да му прощават всичко?

– Хората отдавна не му прощават всичко. Мина този период. Напоследък те поглеждат по-често към хладилниците, отколкото към телевизора. Може би му прощават повече, отколкото на други представители на ГЕРБ, но това не значи, че му прощават. Все повече хора се убеждават, че симпатичното поведение пред камера все още не е гаранция за добро управление. От гледна точка на пиара, това е важен елемент, но далеч не е всичко. Иначе щяхме да си изберем Нику Кънчев за премиер, който е доста изрив и също ни приканва да станем богати. Хората започват да виждат резултата зад обвинката. Не съм сигурен, че ще прощават дълго.

– При обиколките му из страната виждаме как хората го изпращат с аплодисменти!

– Важното е, че го изпращат. Това с аплодисментите лесно се организира, повярвайте ми. Занимавам се с това и ако поискате, мога веднага да ви организирам аплодисменти.

– За какво е знак това, че 4 месеца преди изборите основните партии още не са посочили кандидатурите си за президент? Що за отношение към избирателите е това?

– Партиите са в много деликатната ситуация, защото все пак страната се намира в един постпреходен период, те все още не са налучкали ваксата и не са сигурни какво точно да предложат като образ и политика

на избирателите. И безпомощността им се вижда. Тук изключвам гатанките на ГЕРБ, по които гадаем какъв ще е бъдещият кандидат-президент. Искрено се изненадвам на наивността на журналистите, извинявайте, но очевидно се шегуват с тях. Един път им обясниха, че ще бъде или мъж, или жена, после се спряха на мъж, който може и да е министър, но такъв, който ще е изненада за сините. Изключително весели упражнения, които служат единствено за забавление. Някой просто си играе с хората и това е очевидно. Не бива да се възприемат насериозно и всякакви обяснения от типа “99.9 на сто е сигурно, че няма да се кандигатирам”. “Шансът да се кандигатирам е 0.001”, преведено на езика на Бойко Борисов означава шанс 50:50. Официално решение все още няма или поне никой няма желание официално да обяви, че Борисов ще се кандигатира за този пост.

– Да разбирам ли, че според вас той ще се кандигатира?

– Шансът е 50:50. Публиката се подгарява, медиите тръпнат в догадки какво ли е имал предвид Цветанов, когато е казал еди-какво си.

– Това не е ли традиционен похват на политическия пиар за нагнетяване на напрежение и очакване?

– Има такъв похват, който трябва да предизвика очакване. Но за такъв похват се изисква истинска изненада, която трябва да последва. Аз лично не мога да се сетя с какво точно ГЕРБ може да изненада публиката, освен ако не издигне Зорка Първанова например. Не казвам, че това е невъзможно. Може би пък това да е крайната цел, като виждаме как аршинът в тази партия е екстравагантно двоен. А и отговаря на част от характеристиките, дадени досега. Определено ще бъде голяма изненада за сините, а и ще се окаже, че са имали предвид жена с мъжки характер и много сериозна. След като могат да подкрепят кмета на Варна, който три мандата управлява с червени гласове, какво толкова пречи на ГЕРБ да издигне

Зорка Първанова. Това със сигурност ще е изненада, но няма да е почитено към гражданите. Защото гражданинът избирател все пак трябва да има време да разбере какво му се предлага, защо му се предлага и накъде ще го води държавният глава. Истината е, че за това място се търси визионер, който да начертае пътя на страната след прехода. Преходът така или иначе завърши с преминаването на подавяващата част от държавната собственост в частни ръце. Огромна част от външнополитическите цели на страната също бяха изпълнени. Време е за човек, за партия, за политическа общност, която да предложи на нацията голяма национална вътрешнополитическа цел. Предните две – НАТО и ЕС – бяха външнополитически цели, които имаха вътрешно отражение. Ние от доста години се движим като свободен електрон в пространството и партиите не могат да открият тази национална политическа цел, която да обедини търсенето на всички.

– **Те дори не изглежда да я търсят.**

– Ако не я търсят, това означава, че всички партии ще си отидат. Или поне хората, които в момента ги ръководят. Най-малкото ще се видоизменят сериозно. И тези процеси на ферментация вече започнаха. Нормално е, като минаваш от чакъл на асфалт, да смениш гумите.

– **Нещо такова ли се опитва да предложи Меглена Кунева с “гражданската” си кандидатура?**

– Вижте, всички кандидатури са граждански. Това изкуствено деление на “граждански” и “партиен” кандидат възникна преди години, когато хората изведнъж решиха, че “партия” е мръсна дума. Сякаш партиите се състоят от марсианци, а не от граждани. Дълбоко не вярвам в тази формула. И не я смятам за почитена. А какво се опитва да предложи г-жа Кунева, предстои да разберем. Всички добре познават превъзходните ѝ административни качества. Сега е дошло време да разберем дали има и политически качества. Кое е нещо съвсем различно.

– **Предизборният пиар, както знаем, струва пари. Много пари. Очаквате ли нови оригинални формули за финансиране на кампаниите наесен?**

– Контрабандата за стотици милиони в една държава няма как да се случи без покровителството на държавата. А държавата – това са управляващите. България открито признава за наличието на проблем с контрабандата на цигари например. Всяка контрабанда търси политическо покровителство. А покровителство се осигурява, когато инвестираш на зелено в избори.

В. “Сега”

Религия и държавност

Вероучение – за и против

Все повече назрява въпросът за въвеждането на вероучение в общообразователната програма в училище.

След 45-те години на наложения насилие от комунистите атеизъм дойде т.нар. промяна, която даде възможност да се помисли и за духовното израстване на подрастващите и народа. И ето, че вече 21 години никой от управниците ни досега не набра кураж да се заеме с разрешаването на този сложен въпрос. Защо е така? Защото разковничето за разрешаването му се крие в науката религия – науката за вярата в Бога. Не бих си позволила да разяснявам какво представлява тази сложна философска наука – там

имат гумата специалистите. Вече е дошло времето за равностетка и да потърсим формата и начина, с които да разясняваме не само на учениците какво включва в себе си религията. Пътят към вярата е сложен и не така лесно обясним.

Във времето на социализма изразих грижата си пред свещеник за това какво ще стане с вярата ни. Неговият отговор беше кратък: “Бог знае на кого кога и как да се покаже!”

Ще може ли училището да отговори изцяло за решаването на въпроса? Със сигурност не! Вярата е съкровено чувство, което не подлежи на обучение. Или я имаш в сърцето си, или не. От институциите се иска само да дават загълбочена информация с цел разясняване на хилядолетната история на християнството и не само на него. Още първобитните хора са имали свои кумири и богове.

Защо са ни необходими познания за религията – за вярата в Бога? Защото това учение е изпълнено с изконните човешки добродетели, включени в десетте Божии заповеди – не лъжи, не кради, не убивай, почитай майка си и баща си и близките си, имай страх от Бога и т.н. Ако успеем да поседем тези семена в душите на децата ни, ще изградим честни и достойни граждани.

Училището ще даде знания, свързани с религията като наука, но къде е ролята и мястото на нашите духовни ръководители? Може ли да ги сравняваме с хилендарския монах Паусий, с народните будители? Не! В тъмното робско минало те кръстосват поробената ни страна в студ и пек, гладни, боси, преследвани, без да мислят за себе си, с единствената цел да съхранят съзнанието и духа на народа. Отговаря ли това на лукса, с който се огражда висшият клир днес? Колко са луксозните лимузини на Пловдивския владику Николай, в които той “така обича да се вози”? И само той ли, и само това ли?

След фаталната дата 9 септември 1944 г. в страната ни властва “комунистическият атеизъм”. “Славните” партизани започват да раздават “правосъдие”. Зверски, без съд и присъда е унищожен елитът на нацията. Не са пощадени и висшите и обикновени духовници. Според простите и неграмотни партизани и техните съмишленици и лакеи “религията е опиум за народите”. Развихрят се преследванията срещу религията. На прицел са църква, свещеници, миряни – с цел да бъдат изкоренени устоите на вярата, която ни е съхранила като народ през вековете. За радост този период от нашата история е вече минало.

Сега, когато имаме възможност да говорим и обсъждаме свободно проблемите на религиозно неграмотното поколение сме свидетели на увеличаваща се детска агресия и престъпност, вредни и порочни зависимости сред младите хора. Да стоим ли безучастни? Не! Духовният клир, голяма част от който е облаган от болестта на политиците – борба за власт, лично благополучие, комерсиализъм и кариеризъм, трябва да намери формата и начина да приобщи младите хора в лоно на християнството.

Просветните дейтели от своя страна също не бива да се бавят. Те разполагат с много образован кадрови потенциал и свободно или редовно религията трябва да намери своето място в училище. Нека не чакаме нов Паусий или нови народни будители.

М. Карагьозова

Една трета от българите биха гласували за нова партия

Най-голям е страхът от бедността, показва последното проучване на НЦИОМ

Огорчението на българите от сегашните политически партии отваря широки възможности пред евентуални нови политически изграти. Всеки трети пълнолетен българин заявява, че би гласувал за съвършено нова политическа формация, показва последното проучване на НЦИОМ от началото на март. Сред потенциалните ѝ привърженици преобладават младите избиратели до 39 г., висшестипни, както и най-бедните. В тази категория попадат и голям брой разочаровани симпатизанти на сегашните партии. Кризата, понижала жизнения стандарт на 63% от анкетираните, допринася за негативизма към традиционните партии.

Година и десет месеца след парламентарните избори 22% от привържениците на ГЕРБ твърдят, че са разочаровани от управлението на кабинета “Борисов”, сочат данните на НЦИОМ. Загубата обаче е двойно по-малка в сравнение с 40-те процента отлив на симпатизанти на БСП за същия период от управлението на тройната коалиция. В резултат от участието в кабинета “Станишев” пък НДСВ разочарова 60 на сто от своите привърженици.

Въпреки растящото недоволство 58% от анкетираните твърдят, че в момента няма партия, която може да управлява по-добре от ГЕРБ. Само 10% виждат алтернатива в БСП.

Сред успехите на кабинета “Борисов” хората посочват на първо място борбата с престъпността и корупцията, на второ – строителството на магистрала и пътища и на трето – по-ефективното усвояване на еврофондовете. В класацията на неуспехите са спадът в жизнения стандарт, безработицата, хаосът в здравеопазването. Най-големият страх на българите е от обедняване заради загуба на работа и поскъпване на живота.

За последните три месеца ГЕРБ е загубила 5% от симпатизантите си и днес техният дял е 30.7%. БСП запазва позициите си от 14.5%. ДПС събира 6.3%, а подкрепата за “Атака” е отъняла до 4.5%. “Синята коалиция” събира 3.5%. От НЦИОМ поясниха, че докато не започне предизборната кампания, ще мерят симпатии, а не електоралните нагласи.

И ако държавната агенция не отчита електорален прираст за БСП, то МБМД регистрира оживление вляво, въпреки че измерва същия резултат – 14.5%. “БСП е останала единствената партия, която изглежда цяла и годна да бъде фактор”, смята шефката на МБМД Мира Радева. Според нея столетницата ще се върне в управлението на страната на следващите избори в рамките на тройна или четворна коалиция. Двете агенции се разминават и за влиянието на “Атака” – според НЦИОМ партията на Волен Сидеров прескача прага от 4%, според МБМД хартиства извън НС с мизерните 2%, колкото събира и президентската АБВ.

Гая Горанова

Второ
издание

Въведение

Предлаганият труд не е история на легионерската организация. Още по-малко биография на нейните основатели, организатори и водачи, представяне на тяхната роля и заслуги, на тяхната съдба. Поставил съм си много по-скромна, но не маловажна цел: да дам на българската общественост легионерска оценка на историческата обстановка след Първата световна война, която обуслови възникването на самобитно българската младежка легионерска организация; да изтъкна историческата роля на Съюза на българските национални легиони в периода между двете войни, както и по времето на Втората световна война, да представя драматичната съдба на организацията – преследвана, пренебрегвана, унищожавана и възкръснала с най-чистото и трайното, което оцелелите завещават на градоуците, като паметник на ония, които не доживяха, като най-скъпо наследство за готовите да го приемат: порив към национално достойнство, опора и грижа за социално слабите, за изнемогващите чеда на България.

Свидетелствам от позицията на “другата страна”. От страната на тия, които бяха клеймени, преследвани, осъждани, убивани. Без такова свидетелство бъдещият историк на това време трудно би стигнал до Истината – изопачавана, осакатявана, фалшифицирана – в многобройните публикации под императива на марксистическата историография, която повече от половин век нямаше опонент.

Изминал почти до края на житейския си път, почти освободен от бремето на враждата, представям своя скромен труд на българската общественост като принос към познанието на исторически период, в който **възникна, игра историческата си роля и понесе трагичната си участ**

ЛЕГИОНЕРСТВОТО В БЪЛГАРИЯ.

Книгата завършва с:

Историческата роля на СБНЛ не се изчерпва с упоменатата вече основна обществена мисия, която организацията блестящо изпълни. През целия период на действеното си съществуване съюзът култивира в българската младеж няколко великолепно качества, които отсъстват и са почти безнадеждно невъзстановими в днешната ни действителност:

1. Любов към Отечеството и народа до саможертвена готовност.
2. Чувство за отговорност пред бъдещето по основните проблеми на националното битие и социалната действителност.
3. Политическо мислене и действие, освободени от класови предразсъдъци и вражди. Съзнание, че “всички сме чеда на България”.
4. Възпитание в младежката общност още от пубертета на истинска другарска солидарност, взаимопомощ, грижа за материално слабите, за бедните деца на своя народ.

Култивиране на почтеност и скромност в личния живот. Отговорно отношение към всяка стотинка обществени средства.

5. Култивиране на рицарска способност да се чувства човек щастлив, когато дава на другите, а не когато взема.

А всичко това, оценено в цялост, ще рече: **подготовка на обществени родолюбци в действие – националисти, демократи, морални хора.**

Повече от четвърт милион млади българи минаха през организацията за по-малко от 15 години, в които тя действаше легално, полулегално и нелегално. Тя даде душевна закалка и стоическото достойнство на поколението, което трябваше да понесе най-тежките удари на утвърдилата си в страната ни комунистическа диктатура.

Тези 250-300 хиляди легионери присъстват и в днешното битие на родината. Не с нищожния брой на оцелелите до наши дни, а с децата, внуците, с приятелите, с духа на младостта, пренесен през десетилетията на гнет. Този дух предаваме на младите, които идват при нас, повярваха ни и поеха най-доброто, което сме съхранили.

Историкът, който се наеме да изследва научно и представи истината за легионерството, ще открие в документите и свидетелствата на епохата много младежка мечтателност, наивност, а и крайни становища и действия. Но нека не забравя в коя епоха се роди, расна и бе посечена, преди да възмъжее, младежката легионерска организация. Това бе епоха на локални и глобални световни конфликти, на метежи и революции, изпитания на нови обществени системи, някои от които отстоявани от привържениците им с почти революционен фанатизъм.

А в коя България възникна легионерството? В разорената от катастрофални войни страна, в общество, настръхнало и разсечено от кървавите бразди на граждански стълкновения и непримирима вражда. И ето ги младежите от 30-те години на века, без материални средства за борбата, която погемат (нито един богат български търговец или индустриалец не ги подкрепи), без напътственото и насърчително присъствие на бащите – те стояха настрана и не ни вярваха. Какво може да се иска от тях при тия дадености? Мъдростта, за която дори днес обществото ни е дозряло? Пророческо ясновидство? Детайлна оценка на обществените пориви и вяра? Би трябвало да са гении, ако можеха всичко това. Нямахме гении в Съюза на младежките национални легиони. Но имаше много хиляди, които с разум и сърце посветиха младия си живот на Отечеството. И стотици, чийто живот бе погубен заради тази вяра.

Днес, когато възкресяваме спомена за легионерската организация, за истинската ѝ роля в новата история на България и за съдбата на хората, които ѝ принадлежаха, един въпрос изисква честен отговор: **Коя е действителната разцветка в политическия спектър, която трябва да им се присвои. Добросъвестният историк на тази епоха следва да даде единствен отговор: трибагреникът на Отечеството ни България!**

Братски привет към Дянко Марков

**Не знам дали ще мога, за Бога,
най-верни думи за теб, брат, да подбера,
неугасимия ти дух, образ и величие
в живота ти богат да изразя!
С най-мъдрите, най-ярки и предани дела
ти бе и си олицетворение на творчество и борба!
Жертвено с въодушевление в него ти горя!**

С устреми по верните и трудни друми
народа си да поведеш към светли дни
в нерадата му съдба!
Неволи, изпитания злочести преживя,
но нито миг не сведе мишци и глава!
С плам и огнените си слова
като факел осветяваше с вдъхновение
най-верните решения
за правда, свобода, към светли идеали
на родната страна!
Верен син, потомък на знатен род, родители
на безпределно предан свой баща,
на достойни твои братя будители,
ти отдаде всичко, с което Бог те е дарил –
буден младенец, воин, летец,
талантлив поет и цигулар,
публицист, оратор, писател и борец,
ти будеше достойните чеда
на нашата страна за свяст и за борба!
Благословени са твоите жизнени дела!
Вървахме с теб един до друг, в братска вяроност и любов!
Низвергнати и угнетени, но с вяра и готовност окрилени!
В късните си житейски дни с надежди сме укрепени
за достойни бъднини!
Тук, в будния балкански край,
десетилетия ти бе желан приятел и другар,
любимец на народа, обграждан с обич и признание
от редовите хора, мъдро с чар
вливаше струи за вяра в бъдните им дни!
Аз често в дни, когато съм обременен,
те търся и намирам по ефира,
при всяка среща бивах подкрепен!
Моята вяра безмерно и верно се сливаше
с твоята и пламенния ти зов!
Десетилетия пазим братството ни с преданост и любов!
Ще дойдат дни, когато ти и аз няма да ни има!
Вярвам, че другите след нас и нашето поколение
с признателност и преклонение
в спомени и борба ще следват верните послания и завети!
За светите наши идеали,
за тях верни синове на родната страна
съдби, живот в жертва са отдали с вяра,
за да я има и пребъде нашата България!

Твоя Косъо (Костадин Семерджиев)

Петко Кунин и ген. Филатов

(Подборки от романа на Йордан Хаджиев "Попътно")

Българо-съветската дружба беше другото, успоредно име на Народна република България. Дишахме нейния въздух, греехме се на нейното слънце, получавахме оттам ум и напътствия. И ни беше лесно – имаше кой да мисли за нас и вместо нас. Най-щастливото време от живота е детството – има тати и мама, има българо-съветска дружба. На нас ни оставаше само да бъдем послушни, признателни и непълнолетни. Всеки се навежда да погали малкото кученце или котенце, особено ако то се умилква. Старият дядо поп Христо Серафимов, у когото живях цяла година като младо адвокатче, веднъж изхортува, пусна между мустаците и брадата: "Децата са като марулите, колкото растат нагарчат." Затова нашият Тато Т. Ж. през всичките трийсет години начело на партията и държавата се снишаваше и се правеше на малък пред Никита Сергеевич и Леонид Илич, търпеше дърпането на уши и приятелските педагогически шамари в името на пътеводната БСД. Веднъж се беше изтървал да каже: "Знаете ли как ме дра другарят Хрущов!" Не се съмнявам, че когато са донесли на Никита Сергеевич за тези плачливи думи, на него му е станало драго. Когато нашият велик учител и вожд Георги Димитров изрече историческите си думи за дружбата ни със Съветския съюз като въздуха и слънцето за всяко живо същество, недоверчивият Джугашвили казал: "Лаврентий, думите са си думи, а ти се погрижи да има винаги и по всяко време край него твои хора, които да го пазят от тебе." Това ми го предаде моят приятел от "Любянка".

За съжаление, във всяко село, дори да е Бяла черква, освен такива като баба и мене има и онакива като дядо Колчо, бабиния баща, широк и висок социалист, народен представител. Като всеки наивен даскал той вярвал, че светът може да бъде оправдан, стига да настане социализъм без диктатура и комунизъм без простотия. Как стават тия работи!? Плехановски наивитети! Дватамата с комшията си даскал Тунко нахлупили широкополи шапки и започнали да зарибяват момите и ергените със социализъм. Тунко си пуснал и брада. Това за брадата не е съществено, поменавам го, защото един ден побеляла и помъдряла, щяха да му я оскубят новоизлюпените комунистически социалисти. Та този Петко Кунин се намирисал с дядо Колчо Бакев, т.е. със социализма, и станал комунист. Много ми се иска да разкажа за него каквото зная, но тъй като почти нищо не зная, нека го каже самият генерал Филатов, по-точно неговият хранен човек, с когото случайно се запrikaзвахме край морето.

Още по-преди Сивриев ми беше споделил за един случай в Горна Джумая, как непосредствено след Девети септември вкарали в народната милиция дваисет и четирима ремсисти, въпреки че никой от тях не искал нито пагон, нито ботуши. Убедили ги съвсем революционно, пак руски опит. Събрали тези дваисет и петима младежи и им поставили ребром задача – постъпвате на работа в МВР! Старата полиция е разгонена, ликвидирана, крие се в миши дупки, а недоубити фашисти шетат на свобода. Партията има нужда от вас, и то веднага, още днес! Само че това били бедни и скромни младежи, половината от тях мечтатели, прегърнали някакъв християнски комунизъм, събирали се нощем да си разказват на газени лампи за Съветския съюз, за щастливите хора там, които нямат нужда от пари, защото всичко се дава безплатно, всеки работи според силите си и получава според нуждите, свинарката, тъкачката и генералът са наравно, а Сталин е всепризнат гений, всяка негова дума обикаля цялата земя. Момчетата, разбира се, са комунисти, ще отдадат всичките си сили за построяването на новото по-справедливо общество, но в полицията не искат и не могат да влязат. Колкото и да

настоявали двамата отговорни другари от партията, колкото и убедителни да били, нито един не вдигнал ръка да се запише. Пропуснахме да кажем, че на масата отпред били не двама, а трима. Този трети не се обадил нито веднъж. Бил във военна униформа, не съвсем като нашата, с офицерски пагони, а най-любопитното било, че шапката му била синя. Свалил я в началото, стояла на масата. Когато работата стигнала доникъде, до приключване, той станал и отишъл при първия младеж на първия ред. Извадил кутия непознати цигари с тръбичка от едната страна, поднесъл ги и казал: “Пожалуйста!” Младежът взел и офицерът му я запалил с висока запалка, направена от гилза. След това поднесъл и на втория, той също запушил и благодарил. Третият отказал – не пуша. Офицерът извадил пистолет, застрелял го и продължил да кани с цигарите. Записали се всички. (...)

– Заминах за София сам и ме настанях в долния етаж на страхотна буржоазна къща, била на някакъв черноборсаджия, изселен или затворен, не съм се интересувал. Нищо не могъл да отнесе, цялото обзавеждане си беше вътре, шкафовете в кухнята бяха пълни със скъпи сервиси, холът побираше двайсет души, имаше и стая за гости, а детската беше, дето се казва, приказка – рисунки по стените, на пода малка железница с влакче, детско бюро и книги, книжки... Другото добро беше заплатата – три пъти по-голяма. И работа за жената, от която не може да се оплаче. Върнах се в Габрово, разтиках пролетарската сиромашия, натоварихме туй-онуй и – столичани! (...)

– Случи се първото ми дело като следовател да е от най-тежките. Връчиха ми четири папки и ми дадоха три дни за проучване и подготовка. На третия ден трябваше да поема човека от колегата, когото издигаха, правеха го началник. Вечерта щеше да ми го предаде, за да продължа сам. Въведоха го точно в десет – вратата се отвори и влезе съвършено гол човек. Бос. Уловил си ръцете под корема. Жалък. Беше на възраст, повяхнал, а коремът му още стои. Лице на селянин с топчест нос, без коса, под очите торбички, в погледа страх. “О, Петко, добре си ни дошъл, говнар такъв! Абе, колко пъти ще ти повтарям за ръцете – застани както подобава! Да не мислиш, че сме у вас!”

Изведнъж в ръката на моя наставник се оказа дълга черничева пръчка и той го перна с нея по корема. Човекът сякаш се опита да подскочи, но не успя, разтвори ръцете си и ги прибра по войнишки. Стана ми още по-гадно да гледам мъжките му ядове. Моят старши се засмя:

– Погледни го бе, колега, виж го това бостанско плашило! Не ти ли прилича на маймуна, слязла от дървото? И представи си, това говно, тази пръдня, довчера е било министър! Ще ме побърка! Ами че той е можел да ме повика в кабинета си и аз съм бил длъжен да му се явя. Да му стоя мирно! Той да ме ругае, а аз да мълча... Така ли бе, гад? Отговаряй, като те питам!

– Вероятно е така, гражданино следовател – отвърна примирено.

– Ето, признава, че е бил гад. Научи се всичко да признава, за да отърве боя. В началото не щеше. Значи, давам ти го опитомен, мек като памук. Ще признае, че е ял и лайна!... Петко, да не вземеш да ме изложиш пред колегата, че трябва да се връщам! За всеки случай му оставям послушанката – и отново го перна с пръчката, като този път го улучи точно там, на най-болното място. Нещастникът изскимтя и пак се опита да подскочи, прикри по инстинкт слабните си, но моят пак му кресна: “Ръцете!” и той отново застана мирно. – Петко – продължи със самочувствие, – не ме съди, не ме карай да обръщам другия край! Бил си в партията, знаеш как се постъпва с изменниците. Оставям те на този другар, искам да се стараеш както при мене. Дай сега да видим какво си научил от стихотворението.

И бившият министър започна да разказва кога, къде и как, още преди Девети септември, се е продал на американското и английското разузнаване и е обещал, че след Девети септември... Още една пръчка и още едно подскачане.

– “След победата!” Откъде ги измисляш, отде си знаел, че победата ще дойде точно на девети септември!

...И че след победата той ще се стреми да заеме високо място, отговорен пост, по възможност министър, за да може в широк мащаб да предава шпионски сведения за нашия икономически и политически живот, както и да се стреми по всякакъв начин да вреди при изработването на народостопанските планове, така че те предварително да бъдат обречени на провал поради необвързване, недоработване и умишлени технологични грешки.

На тръгване, минавайки покрай своя възпитаник, го зашлеви и излезе доволен. Отиваше при повишението си, награда за добрата работа.

Останах със задържания насаме. Вече бях зад бюрото и се мъчех да си дам вид, че ме интересува написаното в папката. Всъщност се чудех какво да правя, как да продължа. Пред мен стоеше враг, предател, гад. Но стоеше и премръзнал човек, който едва се крепи на тънките си крака и се срамува, че ми показва нещастната си голота. Нищо вражеско нямаше във вида му, а аз трябваше да вземам решения, и то не толкова за него, колкото за себе си.

Повиках охраната и наредих следната вечер да ми го доведат окъпан, избръснат и облечен в собствените му дрехи. Милиционерът като че се учуди, но отвърна “Слушам!” и го отведе.

Помня как се прибрах тази нощ. Извървях пеш трите километра до вкъщи, като не бързах. През цялото време мислех и се връщах отново и отново на Петко Кунин, на пръчката и на моя колега. И двамата преди войната са били комунисти, после единият се продал, другият се озверил, а аз къде съм? Ще мога ли да държа пръчката и да зашлевявам, да викам и изричам лайняни приказки, а вкъщи да бъда добър и весел?

На другия ден се залових настървено с папките, макар че всичко бях чел. Започнах да си вадя бележки, да подреждам и сравнявам, да се съмнявам и проверявам. Търсех непременно да убедя себе си, че колегата ми е прав и че аз също ще бъда справедлив, когато изобличавам изменника. И отведнъж се натъкнах на първия абсурд. В делото бяха приложени няколко вестника със съобщения и репортажи за прояви на министър Петко Кунин – къде е бил в страната, какво е говорил, с когото се е срещал. В единия пишеше, че на тази и тази дата е произнесъл голяма реч в Ямбол, посветена на предстоящите задачи по народостопанския план. В неговите признания обаче пишеше, че на тази същата дата е бил в Москва и се е срещнал с виден представител на съветско търговско предприятие, също завербуван като него. Там, на тази среща те са обменяли опит и информации, разменили са шпионски сведения. Как е могъл да бъде едновременно в Ямбол и Москва? Направих справка по телефона с Ямбол – наистина е бил там, произнесъл е реч, участвал е в съвещание на актива. Предчувствието ми за нередности и неточности се усили още повече, когато се натъкнах на още едно и още едно противоречие. Изведнъж ме обхвана съмнение, че вземам участие в опасна игра, че в министерството стават нередни работи. Стиснах юмруци и реших да разбера на всяка цена истината. В живота си не един път съм бил несправедлив, но мръсник и подлец никога.

Вечерта човекът, когото въведоха, нямаше нищо общо със снощния. Следствият излъчваше интелигентност и умора, но не отчаяние и страх. Казах му да седне. Той не помръдна. Повторих: “Седнете!” Изведнъж осъзнах, че му говоря на “вие”.

– Не е положено, гражданино следовател.

– Седнете! – повиших глас и отново забелязах, че във вида му още нещо се промени. Вече имаше вид на човек, който е бил министър. – Искам да разбера каква е истината относно няколко противоречия. На тази и тази дата, посочих му я, сте били в Ямбол и сте произнесли реч. В показанието си тук обаче твърдите, че сте били в Москва и сте се срещнали с виден

търговски представител на съветска организация. Разменяли сте шпионски сведения. Каква е истината? – и понеже мълчеше, натъртих: – Искам да зная истината!

Отвърна:

– Наистина ли ви интересува истината? За какво ви е?

– Как за какво! Разследвам дело за най-тежко престъпление – измяна на родината!

– Гражданино следовател, досега никой не се е интересувал от истината. Обратното – от мен се искаше да науча стихотворението, което да издекламирам в съдебната зала.

– А мен ме интересува истината!

– Позволете да отбележа... Позволявам си да ви дам съвет – не се интересуйте от истината. Ще ви накажат...

Ядосах се и повиших тон:

– Не ми давайте съвети! Отговаряйте, каквото ви питам!

Разбира се, той нямаше нищо против. До късно продължих с бележките си, с несъответствията, абсурдите. Целият многонощен труд преди мен се разпадаше, събраното вътре беше свършено негодно за каквото и да е процес. В съда всичко щеше да рухне. Едва ли би се намерил прокурор, който едновременно да твърди обвинения и сам да се опровергава.

Същото продължи и следната вечер. На третия ден се явих пред шефа на отдела си, за да му докладвам констатациите си. Когато разбра, изведнъж се надигна и нетърпеливо ме прекъсна:

– Моля, не ме занимавай с тази работа! Не искам нищо да зная, тези дела ги следи и води лично съветникът. Каквито и съмнения да имаш, ги докладвай на него! Мене не ме занимавай!

Съветникът, генерал Филатов, беше в кабинета си. Няма да крия, че влязох с известно смущение. Искях да бъда спокоен, бях уверен в това, което имах да кажа, но той беше страшният генерал Филатов, олицетворението на съветското КГБ.

– Что случилось? – мярна ме за миг и пак заби поглед в книгата си, сиреч, имам работа.

– Тъй и тъй, товарищ генерал, по делото “министър Петко Куни” се натъкнах на много сериозни противоречия. Доказателствата за измяна и шпионаж са неубедителни, нещо повече, опровергават се изцяло от по-достоверни факти и данни...

– Что, что? – надигна глава и ме загледа внимателно, сякаш не ме разбра.

– Самопризнанията на бившия министър са неистински, в това съм напълно убеден. Позволете да ви докладвам обстоятелствата, от които стигнах до това заключение.

– Что-о-о?...

– Фактите, които опровергават напълно обвиненията, са в самото дело. Бих искал да се аргументирам...

Беше се надигнал, разбрал. Викна, по-скоро изрева:

– Вон! Вон, дурак! Во-о-он!...

Не си спомням как съм излязъл, било е на мига. Осъзнах тутакси и преживях станалото като огромна моя глупост, а той се отнесе с мен като с парцал.

И сега, като се връщам на оня момент, си давам сметка с каква сила е разполагал генералът, как е могъл и мене да арестува, че и да ме накара самопризнания да направя.

Прибрах се в кабинета, поседях на бюрото и ми дожаля за Габрово и околийския комитет. Турих папките накуп и се приготвих да си ходя.

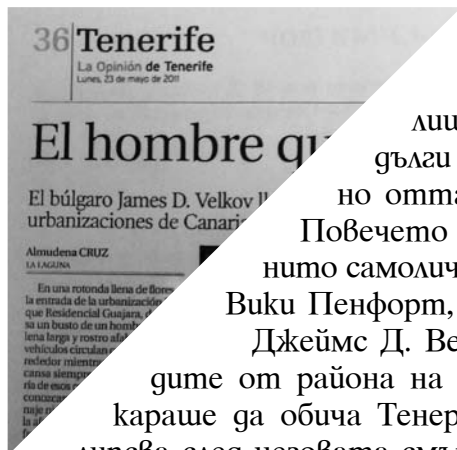
Не ме изгониха, само смениха работното ми място и характера на делата. Изкарах до пенсия...

Прослава на
Родината

Човекът, създал Гуахара

Българинът Джеймс Д. Велков пристига в Тенерифе през 1958 г. и издига първите две селища на Канарските острови въз основа на американски строителен модел

Алмудена Круз, Ла Лагуна

На една изпълнена с цветя ротонда, на входа на селището Парке ресиденсиал Гуахара, почива бюст на мъж с дълги коси и приветливо лице. Много коли минават всекидневно оттам, докато в краката му всеки ден почива едно цвете. Повечето шофьори може би не знаят причината за тази почит, нито самоличността на това лице, изваяно от известната скулпторка Вику Пенфорт, негова добра приятелка.

Джеймс Д. Велков умира през 2008 г., но неговото семейство и съседите от района на Гуахара не го забравят. Неговият вежлив характер го караше да обича Тенерифе като своя собствена земя и да бъде познат и да липсва след неговата смърт на 88 години, през 2008 г. “Американецът”, както го познаваха всички на острова, бе съзателят на първите две селища на Канарите – Гуахара и Табауба.

Син на офицер от царската армия на България, много млад Велков е принуден да бяга от родината, преследван от комунистическия режим. Животът на този предприемчив човек може да запълни три биографии. Спасява млада австрийка от нацисткото преследване, сключва брак с нея, за да може да я придружи до Бразилия, където се намира нейното семейство. Живял след това в Ню Йорк, където започват да проблясват светлините на неговите мечти и бъдеще. “Имаше поглед на цялостност, когато поглеждаше един камък, веднага си го представяше какво ще направи от него”, обяснява съпругата му Снежана Иванчева Велкова.

ДАРЕНИЕТО

Тази седмица кметството на Лагуна привърши с последните административни постъпки да поеме собствеността върху възпоменателната скулптура. Творбата бе дарена от неговата съпруга с подкрепата на асоциацията на съседите от района и градския съвет на Лагуна.

Велков бе един от пионерите на застрояването на острова, донеся със себе си от

Америка много различен от познатия дотогава в Испания модел на строителство. Това става през 1958 г. Тогава Франко отправя призив към всички инвеститори по света да включат Испания в своите инвестиционни цели.

“Джеймс посети цялата страна при пристигането си в Тенерифе среща едно магаре и реши да остане тук. Това животно имаше голямо значение за него, защото му напомняше за неговия дом”, спомня си Снежа.

В Гуахара издига къщи с големи холове и широки стаи, освен че участва активно в политическия живот на Тенерифе. “Имаше добри приятели, харесваше му да бъде тук, всички негови проекти идваха от сърцето”, допълва тя. С част от парите, които спечелва от продажбата на жилища в Гуахара, купува повече от един милион кв. м, необходими за построяването на Табауба, равняващи се по размер на държава като Монако.

Основава дизайн на къщите по подобие на Велико Търново, селище от неговата родина. “Впоследствие подарява част от средата, необходима за аутобана”, спомня си неговата другарка.

Ла Лагуна с бюста отдава почит на един от най-изтъкнатите личности на острова, чиято работа бе призната във всички страни, които е посетил, във всички идеи, които е подкрепил и е взел участие на планетата. “Винаги, когато минавахме през зоната, ми казваше едно и също: тук започна всичко”, спомня си съпругата му.

Джеймс Велков бе добър приятел на царя в изгнание Симеон II, когото кани в Тенерифе, и помага на българските емигранти. Между почестите, оказани му през дългия му и интензивен живот (женен е пет пъти), е отличието, получено от Българската православна църква, която представлява на церемония в Рим в присъствието на Йоан Павел II.

Създава също така фондация за защита на човешките права в Източна Европа и получава титлата Доктор хонорис кауза на Софийския университет. Почетен член на организацията Нешанъл Джеографик във Вашингтон, същото така е председател на Римския комитет на българските емигранти. Пожизнен член на Американ Хоспитал в Париж, на Уорд Уайлд Фондейшън и на испанската асоциация за защита на природата.

Бел. ред. Димитър (Джеймс) Велков е член на Българския национален фронт (Инк.) и на един от последните конгреси на организацията, състоял се в София, наред с д-р Иван Дочев (дългогодишен почетен председател) бе избран и Д. Велков за такъв.

Пишат ни

Трявна, 2 юли 2011 г.

Уважаеми Гошо Спасов,

Изказвам своята благодарност за редовното ти изпращане на “Борба”, която приемам като скъп духовен хляб, от който се нуждая.

В последния ти брой, както и преди, навременно и компетентно са подбрани всички материали. Както знам, в страната и чужбина сп. “Борба” намира отзвук. “Борбата” днес е нужна повече от досега, защото народът ни е в духовна и психическа нужда да прогледа и се вразуми. Дошло е много настойчиво това време, за да ни има като народ и държава. Твоите читатели от чужбина, уважаемо списание, надявам се, приемат тази тревога,

обхванала Родината ни? Вие, оттам, и ние, оттук, не бива безучастно да следим това, което става в Отечеството. Болеem всички, но немеем и чакаме. Докога ще гледаме “циркове” на нашите политици и отговорни хора по телевизия и медии? Няма ли да прочетем и усетим болка там, горе и долу, и да потърсим спасението с ум и борба.

Преди няколко дни един гражданин, който смятах за сериозен родолюбец, ми спомена как някакъв лидер го убеждавал да устрои тук негово звено. Той му изредил точки, по които да направи партия, но накрая го попитал: “А какво ще получа аз”. Не можах да се сдържа и му казах: “А знаеш ли ние, легионерите, в най-ранната си младост и сега, в най-напредналата си старост, никога не сме задавали този въпрос. Ние се палехме и се кълняхме да отгадем младост и сили против Ньой и за спасение на България от комунизма и не питахме какво ще има за нас, освен преданост и борба... Време е всеки да усети, че нещо следва да отгаде, но кой да му даде пример и на кого да вярваме...” и още, и още.

Съидейнико Спасов, продължавай, буди с “Борба” и тези, които все още може да се загорят в душичките им обич към нещо, а не бездушие и апатия.

Тези редове ти пиша, знам, че и ти си с мен и аз с теб. Дано се видим и поне чуваме.

Твой К. Семерджиев

До редакцията на сп. “Борба” на БНФ и в. “Прелом”

От страниците на сп. “Борба” и в. “Прелом” поднасям своето искрено извинение пред видната поетеса и редовна сътрудничка на тези издания г-жа Надежда Любенова от Пловдив за допуснатата от моя страна грешка в моята книга “Достойни дела и светли имена”, без да спомена, че на стр. 160 след статията за летеца Списаревски публикуваното стихотворение “Живата торпила” не е вписало, че е нейно лично, а не мое произведение.

Изразявам своето съжаление и уважение към поетесата.

Костадин Семерджиев

ЗАКОН **за Институт за Национална памет** **за престъпленията срещу българския народ**

Глава I. **Общи положения**

Чл. 1. Този закон урежда създаването и функционирането на Института за Национална памет за престъпленията срещу българския народ

Чл. 2. Цел на Института за национална памет за престъпленията срещу българския народ (ИНП) е събирането, проучването, достъпа, управлението, проучването, използването и популяризирането на документите на репресивния апарат и други органи и институции на тоталитарната държава в периода 09.09.1944 – 31.12.1989г., свързани с престъпленията срещу български граждани, извършени от функционери на комунистическия режим в България в периода 09.09.1944 – 31.12.1989г., в т.ч. престъпленията, представляващи престъпления срещу човечеството и други престъпления, извършени от комунистическия режим.

Вносител: н.п. Лъчезар Тошев

Рожденото място на Макгахан, разположено в тогавашния Пейджън Руст Ридж, на около 6 км южно от Ню Лексингтън. Вече не съществува.

Макгахан като военен кореспондент

Бамак, 1876 г.

БЪРБА®**ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ**

Джанюариъс Алийъс Макгахан
(12 юни 1844 – 9 юни 1878)

Паметникът в родния град на Макгахан Ню Лексингтън, Охайо, САЩ, издигнат по инициатива и с участието на Българския национален фронт, Инк.

Макгахан напуска родната си страна да търси късмета си. През 1868 г. пътува за Европа, за да учи, възнамерявайки да се завърне в САЩ и да практикува право. Но не след дълго Френско-пруската война избухва и Макгахан е нает от “Ню Йорк Хералд” да придружава френската армия като военен кореспондент. Неговите пътувания го отвеждат до България, където той става свидетел на резултатите от множеството зверства на турската армия. Докладите му биват потвърдени и скоро след това царят на Русия потегля да защити събранията си славяни. Макгахан придружава руската армия до България следващата година и навсякъде бива приветстван като освободител и посредник. Неговата работа много пъти го изправя близо до смъртта, глада, раните, дори и смъртна присъда, от която е избавен след американска намеса.

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД